

Deutsch-Polnisches Schultheaterfest der Uckermärkischen Bühnen Schwedt

JENE, DIE OMELAS VERLASSEN CI, KTÓRZY OPUSZCZAJĄ OMELAS

In Anlehnung an die Kurzgeschichte „The Ones Who Walk Away from Omelas“ von Ursula K. Le Guin erzählt das Stück von der scheinbar idealen Stadt Omelas. Die Menschen dort leben glücklich, frei und friedlich. Es gibt weder Könige noch Sklaven, kaum Gewalt oder Armut, und die Bewohner feiern ausgelassen ein Sommerfest. Die Erzählerin betont jedoch, dass dieses Glück nicht auf Naivität oder Dummheit beruht: Die Menschen von Omelas kennen Freude bewusst und entschieden.

Dann enthüllt die Geschichte das dunkle Geheimnis der Stadt. In einem kleinen, schmutzigen Raum wird ein einziges Kind unter grausamen Bedingungen eingesperrt. Es lebt verwahrlost, einsam und ungeliebt. Alle Bewohner erfahren irgendwann von diesem Kind. Ihnen wird erklärt, dass das gesamte Glück, der Wohlstand und die Harmonie von Omelas davon abhängen, dass dieses Kind leidet. Würde man es befreien oder trösten, würde das Glück der Stadt zusammenbrechen.

Viele Menschen reagieren zunächst mit Entsetzen, Wut oder Trauer, wenn sie die Wahrheit erfahren. Manche versuchen, das Opfer rational zu rechtfertigen: Das Leid eines Einzelnen sichert das Glück vieler. Mit der Zeit akzeptieren die meisten diese Erklärung und kehren in ihr normales Leben zurück, obwohl das Wissen sie nie ganz loslässt.

Einige wenige Menschen jedoch können diese Grundlage des Glücks nicht akzeptieren. Sie verlassen Omelas still und ohne Erklärung. Niemand weiß genau, wohin sie gehen. Die Erzählerin deutet an, dass ihr Ziel vielleicht unbekannt oder unerreichbar ist, dass sie jedoch einen moralischen Weg wählen, der ehrlicher erscheint als das Leben in Omelas.

Die Geschichte stellt grundlegende ethische Fragen: Darf das Glück vieler auf dem Leid eines Einzelnen beruhen? Wie weit reicht persönliche Verantwortung innerhalb einer ungerechten Gesellschaft? Le Guin zwingt die Leserinnen und Leser dazu, über moralische Kompromisse und die verborgenen Kosten von Wohlstand nachzudenken.

W nawiązaniu do opowiadania Ursuli K. Le Guin „The Ones Who Walk Away from Omelas” sztuka opowiada o pozornie idealnym mieście Omelas. Jego mieszkańcy żyją tam szczęśliwie, swobodnie i w pokoju. Nie ma tam ani królów, ani niewolników, prawie nie ma przemocy ani ubóstwa, a mieszkańcy hucznie

świętują letni festyn. Narratorka podkreśla jednak, że to szczęście nie wynika z naiwności ani głupoty: mieszkańcy Omelas świadomie i zdecydowanie wybierają radość.

Następnie opowieść ujawnia mroczną tajemnicę miasta. W małym, brudnym pomieszczeniu w okrutnych warunkach przetrzymywane jest jedno dziecko. Żyje ono zaniedbane, samotne i niekochane. Wszyscy mieszkańcy w pewnym momencie dowiadują się o tym dziecku. Wyjaśnia się im, że całe szczęście, dobrobyt i harmonia Omelas zależą od cierpienia tego dziecka. Gdyby je uwolniono lub pocieszono, szczęście miasta ległoby w gruzach.

Wiele osób, gdy dowiaduje się o prawdzie, reaguje początkowo przerażeniem, gniewem lub smutkiem. Niektórzy próbują racjonalnie usprawiedliwić ofiarę: cierpienie jednej osoby zapewnia szczęście wielu. Z czasem większość akceptuje to wyjaśnienie i wraca do normalnego życia, choć ta wiedza nigdy całkowicie ich nie opuszcza.

Jednak nieliczni ludzie nie potrafią pogodzić się z tą przyczyną szczęścia. Opuszczają Omelas w milczeniu i bez wyjaśnienia. Nikt nie wie dokładnie, dokąd zmierzają. Narratorka sugeruje, że ich cel może być nieznanym lub nieosiągalnym, ale wybierają oni drogę bardziej moralną, która wydaje się bardziej uczciwa, niż życie w Omelas.

Opowiadanie stawia fundamentalne pytania etyczne: czy szczęście wielu może opierać się na cierpieniu jednej osoby? Jak daleko sięga osobista odpowiedzialność w niesprawiedliwym społeczeństwie? Le Guin zmusza czytelników do refleksji nad kompromisami moralnymi i ukrytymi kosztami dobrobytu.